

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 612/2017-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Hubkom, advokátska kancelária, Gaštanová 7, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 25 Sd 244/2014 z 13. novembra 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 So 10/2015 zo 16. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25 Sd 244/2014 z 13. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 So 10/2015 zo 16. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti, jej doplnenia z 10. mája 2017 a jej príloh vyplýva, že rozsudkom krajského súdu bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne (ďalej len „žalovaná“) č. 530 502 2820 0 zo 14. mája 2014 o priznaní starobného dôchodku sťažovateľovi v sume 74,30 € mesačne od 20. decembra 2010, o jeho zvýšení na sumu 75,90 € od 1. januára 2011, na sumu 78,20 € od 1. januára 2012, na sumu 89,40 € od 1. januára 2013 a na sumu 98,20 € od 1. januára 2014.

3. Rozsudkom najvyššieho súdu bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

4. Sťažovateľ v sťažnosti vytyka krajskému súdu a najvyššiemu súdu ich právne závery a tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu porušuje jeho označené práva. Argumentuje tým, že neexistoval dôvod na aplikovanie Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128, ktorý bol ČSSR ratifikovaný 11. januára 1990 a vyhlásený pod č. 416/1991 v „Zbierke zákonov“ (ďalej len „dohovor č. 128“). Tvrdí, že v prípade výsluhového dôchodku a starobného dôchodku nejde o súbeh dôchodkov, pretože ide o dve samostatné a rozdielne dôchodky, teda tým aj sociálne udalosti.

5. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že vnútroštátnym zákonom nebol dohovor č. 128 vykonaný a žiadny vnútroštátny zákon upravujúci sociálne zabezpečenie neobsahuje aproximáciu dohovoru č. 128, ktorý je medzinárodnou zmluvou. Samotný dohovor č. 128 obsahuje iba všeobecné pojmy, a nie konkrétne podmienky krátenia dôchodkov, preto ho nie je možné aplikovať v danom prípade. Sťažovateľ potom dodáva, že ak dohovor č. 128 nie je žiadnym prameňom práva, z tohto dôvodu sa súdy vo svojich rozhodnutiach nemôžu opierať o judikatúru najvyššieho súdu vychádzajúcu z aplikácie tohto dohovoru č. 128,

a preto ich považuje za arbitrárne, zmätočné, nevykonateľné a poškodzujúce osobnostné práva každého jednotlivca.

6. Podľa sťažovateľa dochádza v danom prípade k odopretiu spravodlivosti zo strany všeobecných súdov, pretože výklad zákona krajský súd a najvyšší súd realizujú extenzívnym spôsobom, pričom spôsob výpočtu dôchodku pre starobného dôchodcu poberajúceho výsluhový dôchodok je bez opory v konkrétnom prameni práva. Zo žiadneho sociálneho zákona totiž nevyplýva zamedzenie dvojitého zhodnotenia získaných dôb dôchodkového poistenia. Sťažovateľ vidí porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj v tom, že prvostupňový súd ani odvolací súd sa nezaoberali žiadnymi námietkami sťažovateľa, nevyjadrili sa k podstatným skutočnostiam, a preto považuje ich rozhodnutia za arbitrárne.

7. Na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho označených práv prvostupňovým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, označené rozsudky zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, priznal mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

8. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

11. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

II.A K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

12. V súvislosti s namietaným porušením označených práv rozsudkom krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

13. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

14. Ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený napadnutý rozsudok krajského súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

15. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

II.B K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

16. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jeho

argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý spočíva v neústavnej aplikácii dohovoru č. 128.

17. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

19. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne

a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

20. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Uvedené rovnako platí aj pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy totiž ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

21. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

22. Vo svojich rozhodnutiach ESLP obdobne konštatoval, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

23. Najvyšší súd na odôvodnenie svojho rozsudku v podstatnom vo vzťahu k sťažnosti uviedol:

«Odporkyňa preskúmaným rozhodnutím vykonala výpočet starobného dôchodku navrhovateľa, t. j. 600,59581 eur (teoretickej sumy starobného dôchodku) tak, že zhodnotila všetky preukázané doby poistenia t. j. 36,3590 (teda aj so započítaním doby služby v Policajnom zbore). Následne určila sumu starobného dôchodku, zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé roky a to, vykonaním súčinu teoretickej sumy starobného dôchodku a koeficientu určeného ako podiel doby služby a úhrnu obdobia dôchodkového poistenia (t. j. všetkých získaných dôb dôchodkového poistenia), ktoré bolo zhodnotené na teoretickú sumu starobného dôchodku. Následne krátila teoretickú sumu starobného dôchodku o sumu starobného dôchodku, zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé roky, t. j. o 528,59170565 eur. Výsledná suma starobného dôchodku navrhovateľa podľa zák. č. 461/2003 Z. z. je 72,10 eur.

Odporkyňa takisto v zmysle § 274 zák. č. 461/2003 Z. z. vykonala výpočet starobného dôchodku navrhovateľa aj podľa predpisov účinných do 31.12.2003, t. j. zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 100/1988 Zb.“), pričom opätovne použila vyššie uvedenú metodiku výpočtu teoretickej sumy starobného dôchodku a jeho krátenia. Výslednú sumu starobného dôchodku (9.30 eur) porovnala so sumou starobného dôchodku vypočítaného podľa zák. č. 461/2003 Z. z. (pričom navrhovateľovi priznala sumu starobného dôchodku pre neho výhodnejšiu, t. j. v sume 72,10 eur...

... zákonodarca zamedzil dvojitému zhodnoteniu získaných dôb dôchodkového poistenia, nakoľko v opačnom prípade by boli výsluhoví dôchodcovia neodôvodnene zvýhodnení oproti ostatným dôchodcom, ktorý nezískali obdobie služby, zhodnotené pre výšku výsluhového dôchodku. V dôsledku tejto skutočnosti potom vychádza záver, že poistenci osobitného systému sociálneho zabezpečenia sú vylúčení z pôsobnosti zák. č. 461/2003 Z. z. len v rozsahu, zodpovedajúcom dobe poistenia v osobitnom systéme (s výnimkou prípadov podľa § 60 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z., ktorým sa pre nárok na tieto dávky započítavajú doby služby v ozbrojených silách v celom rozsahu), ale nie v časti, upravujúcej nárok na starobný, predčasný starobný, invalidný, sirotsky, vdovský alebo vdovecký dôchodok.

S poukázaním na príslušné ustanovenia zák. č. 461/2003 Z. z. odporkyňa v minulosti zamietala žiadosti policajtov o starobný dôchodok s odôvodnením, že nespĺňajú podmienku potrebnej doby poistenia pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 tohto zákona.

Zákon o sociálnom poistení neupravuje možnosť priznania starobného dôchodku, ak nie je splnená podmienka potrebnej doby poistenia. Z toho dôvodu tiež tento zákon skutočne neobsahuje pojmy „teoretická výška dôchodku“. Nárok policajtov na zhodnotenie aj doby trvania služobného pomeru policajta na účely výsluhového dôchodku vyplýva len z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, ktorý výkladom záväzných právnych predpisov (nielen zák. č. 461/2003 Z. z.) judikoval existenciu nároku na starobný dôchodok aj v prípadoch, ak policajtovi bol priznaný výsluhový dôchodok a nesplnil podmienku potrebnej doby poistenia v tzv. civilnom zamestnaní pre vznik nároku na starobný

dôchodok. Najvyšší súd súčasne právne zdôvodnil aj možnosť krátenia sumy starobných dôchodkov vypočítanej s prihliadnutím na doby poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, ako aj dôb zhodnotených pre nárok na výsluhový dôchodok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň poukázal na to, že nová právna úprava obsiahnutá v zák. č. 461/2003 Z. z., nemala za cieľ vylúčiť hodnotenie dôb poistenia v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia vojakov a policajtov aj vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia a vyžadovať splnenie podmienky 15 rokov dôchodkového poistenia podľa zák. č. 461/2003 Z. z. aj u poistencov, ktorí boli poistení v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, v ktorom im vznikol nárok na výsluhový dôchodok. Skonštatoval, že u poistencov, ktorí získali dávky dôchodkového (výsluhového) zabezpečenia v osobitnom systéme by absolútne vylúčenie hodnotenia doby poistenia vo všeobecnom systéme malo za následok horšie zaobchádzanie s nimi, ako s poistencami, ktorí sú poistení v zahraničných systémoch sociálneho poistenia. Preto je potrebné aby odporkyňa pri rozhodovaní o nárokoch poistencov, ktorým bola priznaná niektorá / . dávok výsluhového zabezpečenia poistencov osobitného systému, najprv vypočítala teoretickú výšku dôchodku, ktorá by im patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získali vo všeobecnom systéme a keďže výsluhový dôchodok má po dovŕšení dôchodkového veku pre vznik nároku na starobný dôchodok zo všeobecného systému sociálneho poistenia charakter dávky v starobe, v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru, môže krátiť starobný dôchodok navrhovateľa primerane k počtu skončených rokov doby trvania služby policajta rozhodných pre výšku výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa otázkou nároku na starobný dôchodok v súbehu s nárokom na výsluhový dôchodok, ktorý bol priznaný podľa zákona č. 328/2002 Z. z., zaoberal vo viacerých rozhodnutiach a jeho judikatúra v tejto oblasti je rozsiahla a konštantná.

Otázku povahy výsluhového dôchodku ako dávky v starobe najvyšší súd riešil napríklad v rozsudku sp. zn. 4So/189/2008 z 29. mája 2008. V predmetnom rozsudku najvyšší súd uviedol: „Z dôvodovej správy k zákonu č. 222/2002 Z. z. “ o zvýšení dôchodkov v roku 2003 a o zmene a doplnení niektorých zákonov v oblasti sociálneho zabezpečenia, ktorým bolo okrem iného novelizované aj ustanovenie § 21 ods. 3 zák. č. 100/1988 Zb.,

„vyplýva záver, že zámerom zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení) výsluhový dôchodok i dávky výsluhového zabezpečenia považované za výsluhový dôchodok podľa § 124 zák. č. 328/2002 Z. z. plnili funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru ako dávka sociálneho zabezpečenia existujúca či už samostatne alebo popri starobnom dôchodku, na ktorý vznikne nárok dovŕšením dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení.)

Súčasne zámerom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 Z. z. zabezpečiť, aby pomerná výška výsluhového dôchodku bola vyššia ako keby policajtom bola doba profesionálnej služby hodnotená len vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia. Z toho teda vyplýva záver, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby súčet výsluhového dôchodku a starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia bol vyšší, resp. aspoň rovnaký ako suma starobného dôchodku poistenca, ktorý mal všetky doby zamestnania hodnotené len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia (zabezpečenia)...

Vzhľadom na uvedené nie je dôvodná námietka navrhovateľa, že starobný dôchodok i výsluhový dôchodok nie sú dávkami sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, ktorou je prežitie zákonom stanoveného dôchodkového veku. Je totiž zrejmé, že práve od okamihu dovŕšenia dôchodkového veku, teda prežitím stanoveného dôchodkového veku, nadobudol výsluhový dôchodok navrhovateľa charakter dávky v starobe, tak ako to má na mysli ustanovenie článku 33 ods. 2 Dohovoru.»

24. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu

(II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

25. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

26. Dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú podľa ústavného súdu dostatočne zrozumiteľné a logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Najvyšší súd dostatočným a presvedčivým spôsobom vysvetlil, prečo považuje výsluhový dôchodok po dovŕšení veku potrebného pre odchod do starobného dôchodku svojou povahou za starobný dôchodok. Rovnako považuje za akceptovateľnú aj metodiku krátenia starobného dôchodku v takomto prípade.

27. Ústavný súd poukazuje aj na svoje skoršie rozhodnutia v skutkovo obdobných veciach, v ktorých dospel k totožnému záveru. Vzhľadom na opakujúce sa námietky

uvedené v sťažnosti sťažovateľa, ktoré boli skoršími rozhodnutiami všeobecných súdov vyvrátené (m. m. I. ÚS 16/2016, II. ÚS 389/2017, III. ÚS 279/2017), ústavný súd nevhliadol žiaden relevantný dôvod na odklon od existujúcich rozhodnutí, v ktorých posudzoval rovnako nastolenú problematiku.

28. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (bod 7 sťažnosti), ktoré sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017